

Mácha

Změň budoucnost.

Údery radničních hodin protrhly blahodárné ticho předměstí.

Ale přání nezmizela, stoupala jako dým.

Na to, co chci říct, je 50 slov málo.

Reklamace

jít jinudy

Minulost není pro mne ničím, budoucnost se mne ještě nedotýká. Marcus Aurelius

- 03 | z knihovny: **Gauče na chodbách a palety před knihovnou**
- 04 | z knihovny: **Miloš Urban v letním kině, Středohorské jamování**
- 06 | literární příloha: **Máchovou stopou 2018**
- 09 | rozhovor: **básník Milan Děžinský**
- 10 | výstava a beseda: **Pavel Kosatík – Výstava České století v komiksu**
- 12 | výtvarné umění: **Marek Rubec**

Vyschlo mi v krku.

Nad(e)chni se

Mám rád podzim, dokonce i ten podzimní podzim, kdy spadané listí ztrácí na svém lesku a závěr roku si pomalu vybírá svou daň: člověk si říká: Co bylo, bylo. Nač se připoutávat k tomu, co se už nevrátí?

V těchto dnech si v naší knihovně pravidelně pokládáme otázku: Jak naložíme s rokem následujícím? Ano, touto otázkou začíná naše plánování.

S odpovědi si dáváme načas. Abychom si „to“ lépe dokázali představit, snažíme se naši – zatím jen tušenou představu – zformulovat. Povídáme si o ní. Hledáme ji ve slovech a za slovy. Vždycky to trvá několik týdnů než se najednou, zcela nečekaně, objeví. Letos se to stalo na konci října a my zjistili, že pro nás příští rok bude obsahovat výzvu, protože jsme ji novému roku vetkli do vinku. Pojmenovali jsme ho: Nadchni se. Jakub záhy dodal: „A taky: Nad(e)chni se.“

Vzpomněl jsem si na náš říjnový běh pro radost. Měli jsme štěstí na slunný podzimní den, běželi jsme nejkrásnější částí Českého středohoří, Portou Bohemicou. Bez čísel, bez čipů, bez potřeby zvížet. Při běhu jsme si povídali a užívali si výhledy.

Vybavily se mi pokojíčky, kterými zútulnila náš interiér v Týdnu knihoven Eva Vopelková. Miša Klimová byla nadšená z předzahrádky, léta totiž touží po tom, aby se na oddělení beletrie půjčovaly nejen knížky, ale podávala i vynikající káva.

Atmosféra klidu, míru, pohody a hlavně svobody, prostoupila celou mou duší. Pravda, byl to jen okamžik, takové krátké zasnění, ale jsem za něj vděčný.

Přeji vám všem, čtenářům i návštěvníkům knihovny, abyste takových zasnění měli příští rok co nejvíce.

Karel Tománek

Byli jsme u toho

Krokudy čtvrtmaraton na Střeleckém ostrově 1. 9. 2018 – Vytvořili jsme odpočinkovou zónu s knihami a časopisy o běhu a zdravé výživě. *Filmový festival 18. ročník* – Již tradičně je knihovna jedním z míst s projekcí filmů Filmového festivalu Litoměřice. *O dopravě hravě zdravě v Týdnu mobility na Střeleckém ostrově* – Rebusy, hádanky a příběhy. *Režbářské sympózium v Ploskovicích* – Knihovna v zámeckém parku představila školním skupinám knihy s příběhy a naučnými texty o stromech. *Zažít město jinak v Liškově ulici* – Na jedné z velmi frekventovaných ulic vznikl ostrůvek tvoření, s kávou, koláčem, posezením a výzvou: Sousedě, pojď na kafe.

Nejmladší čtenáři získali průkazky do knihovny zdarma

Prvnáčkové ze všech litoměřických základních škol získali na konci školního roku od knihovny originální Knižku pro prvnáčka. V říjnu již jako čerství druháčkové dostali při příležitosti slavnosti Pasování do řádu čtenářů průkazku do knihovny. Jejich čtenářská kariéra může začít. Přejeme jim mnoho krásných zážitků s knihami.

Číst s dětmi

Nový klub pro malé školáky

Knihovna ve spolupráci s litoměřickou základní školou Na Valech pořádá v odpoledním klubu v družině školy každé pondělí nový program zaměřený na podporu čtení dětí.

„Ne každá dětská kniha je kvalitní, v knihách se vyskytují i hloupé příběhy. S dětmi si nyní čteme Arnolda Lobela, světově známého autora dětských knih, které si získají malého čtenáře svým vtipem a půvabným, a přesto hlubokým příběhem.“ Vysvětluje Šárka Jindřichová z Knihovny Karla Hynka Máchy v Litoměřicích, která klub na podporu čtení dětí druhé třídy vede. Děti zde mají prostor o příbězích mezi sebou hovořit, kreslit a sdělovat si své dojmy.

Besedy pro mimolitoměřické školky a školy

Již několik let nabízí dětské oddělení knihovny (nejen) litoměřickým školkám a školám širokou škálu tematických besed. Ty jsou velmi oblíbené a rok od roku je o ně čím dál větší zájem.

Pro některé mimolitoměřické školky a školy jsou však tyto besedy, ať už z důvodu času či vzdálenosti, nedostupné. A tak vznikla myšlenka, že by do těchto míst byly besedy přiváženy v rámci SO ORP Litoměřice pod záštitou projektu MAP ORP Litoměřice II (Místní akční plán vzdělávání). Jedním z aktivit projektu MAP je právě podpora a zvýšení čtenářské gramotnosti.

Besedy se budou konat buď přímo ve školách a školkách nebo v místních knihovnách. Již minimálně desítky škol projevila zájem o spolupráci a další se stále přidávají. Besedy začínají od listopadu a školy jich mohou využívat po celý rok.

Anežka Grimová

Vaše výhra: plyšové medvědi

Noviny Karel Hynek Mácha 3/2018

vydává Příspěvková organizace Knihovna Karla Hynka Máchy v Litoměřicích
Mírové nám. 26
412 01 Litoměřice
E: info@knihovnalitomerice.cz
T: 416 732 453
www.knihovnalitomerice.cz

Editorka: Ivana Červinková
Redakce: Nikola Grzybowskiá, Anežka Grimová, Ivana Červinková, Eva Vopelková, Karel Tománek, Jaroslav Balvín, Jakub Švácha, Michaela Marešová
Grafická úprava: Eva Vopelková
Foto: archiv knihovny

Tisk Jiří Bartoš – SLON, spol. s r. o.
Ústí nad Labem
ISSN 1803-7313
Evidenční číslo Ministerstva kultury ČR E 18798

Svatý Martin a Svatá Lucie rozzáří váš zimní večer

Jeden svátek rozsvítí podzimní šeravou atmosféru bílou peřinou plnou překrásných hvězdicových krystalů a druhý teplým světlem z luceren a svíček. Představit a připomenout dětem a dospělým svato-martinskou tradici a tradici Svaté Lucie, si každoročně knihovna nenechá ujít. Vždyť proč nezpomalit čas strmě nakloněný komerčními a mediálními kampaněmi jediným směrem – směrem k vánocům.

Z knihovny každoročně putují děti s lampióny na Dómské náměstí, kam dorazí Svatý Martin na bílém koni a podělí se o svůj plášť s žebrákem. Děti potěší sněžného koně jablky a odeberou se na krátké představení svatomartinského příběhu v přilehlé katedrále svatého Štěpána.

A v době, kdy noci upije a dne nepřidá, vyplují Lucinky, dívky v bílém, z knihovny do litoměřických ulic a podarují světýlkem náhodně kolemjdoucí. V košíku ale podle tradice budou mít také mouku, tak si dejte pozor, ať vám nepomoučí nos, pokud jste se řádně nepostili.

iČ

Dovádivé básničky

Dopoledne s říkankou v knihovně

Od října nyní každé úterý od půl desáté opět začalo v knihovně dopolední setkávání rodičů s dětmi při říkankování. Během čtyřiceti pěti minut promrskáme spousty známých i méně známých básniček a říkanek, za doprovodu jednoduchých nástrojů si zazpíváme a při tom se učíme rytmiče.

Snad nejoblíbenější částí jsou padákové hry, do kterých se s oblibou zapojují všechny děti. Na závěr ještě přidáváme různé hry a pomůcky pro rozvoj hrubé a jemné motoriky. Je pak úžasné sledovat vývoj dětí, které již na říkanky chodí děle, jak jsou stále zdatnější, postupně se rozmlouvají a čím dál více zapojují.

Když bych měla vybrat nějakou knížku básniček, kterou používám a ke které se ráda vracím, určitě by to byly publikace od *Romany Suché* – ať už *Rozpustilé básničky pro malé dětské ručičky*, *Dovádivé básničky pro kluky a holčičky* nebo *Veršované rozcvičky pro kluky a holčičky*. Za doprovodu krásných ilustrací od Venduly Hegerové autorka při básničkách ukazuje dětem, jak zapojit a rozpohybovat celé tělo. Navíc její básničky je možné využít i tam, kde je potřeba dítě motivovat k méně oblíbené činnosti – ať už se jedná o čištění zoubků, úklid hraček, mytí ruček apod. Myslím, že knížka je vhodným společníkem pro každé dítko a rodiče.

Anežka Grimová

Týden knihoven 2018

Gauče na chodbách a palety před knihovnou

O tomhle jsme snili už dlouho, zútulnit chodbu knihovny křesly, nebo dokonce nabídnout posezení s knihovničkou před budovou, na ulici.

Náš pokus přiblížit se této představě proběhl v Týdnu knihoven 1.–6. 10. 2018. „Tak, ještě aby se otevřely výlohy dokořán a někdo zevnitř vám podal kávu, nebo čaj,“ komentuje knihovnice páteční instalaci na chodníku. Rozmístili jsme křesla a pohovky po chodbě, dětský koutek pod „nebesy“ z netkané textilie se proměnil v útulný budoár. Na naučném oddělení jsme připomněli letní pohodu plážovými lehátky s kamínky na zemi, pro dokonalou iluzi pobřeží Balatonu (kulisa podzimu tomuto pocitu nahrávala, teplo sálající radiátory však scénu zasadily do jižnějších krajín).

Kdo se vydal v tomto týdnu, v Týdnu knihoven, pro novou várku knížek, nebo prostě na kafe, přečíst si pár časopisů, nebo pro další cédéčka audioknih, mohl si tato změněná zákoutí knihovny vychutnat.

Hledím na hvězdu

Lida Černá,
členka spolku

Druhý dech – s harmonikou je veseleji

Naše knihovna pořádá řadu skvělých akcí kromě zajímavých přednášek jsou to i stále aktivity – třeba Spolek LiPen, což znamená litoměřičtí penzisté. Spadá do něj Klub tvůrčího psaní a já řadu let docházím do Klubu aktivního stáří, velmi mě to obohacuje. Naše vedoucí Helena Učíková-Lendacká je velmi nápaditá, takže činnost klubu je opravdu pestrá. Cvičíme, čteme si, setkáváme se se zajímavými lidmi, procvičujeme paměť, zúčastňujeme se poznávacích vycházek po městě, zájezdů do okolí a do Prahy.

V poslední době mě zaujala aktivita našich členek nazvaná Druhý dech. Pod vedením Helenčina otce Dominika Lendackého, který je rozený muzikant, nacvičilo asi deset děvčat a jeden statečný muž hru na foukací harmoniku. Hrajeme a zpíváme zejména lidové písně. Už jsme několikrát vystupovali: třeba během Nocí kostelů, při ALLfestivalu, pro posluchače z penzionu Na pahorku, na festivalu knihovny Města čtou.

Zdenka Skálová,
členka spolku

mění vědomí šálkem černé kávy

Běh pro radost a Starý dobrý vinyl

Při „Běhu pro radost“, neplatí žádná čísla, nepočítá se čas, neběží se pro něco a za něco... a o to byly kroky lehčí. V sobotu 13. října jsme se vydali z Litoměřic vlakem do Libochovan a odtud už vlastními silami směr Střelecký ostrov v Litoměřicích. Počasí nás na těch 12,5 kilometrech podpořilo a my máme chuť v příštím roce pokračovat zas.

Den jsme zakončili bazarem se starým dobrým vinyllem, který pro velký úspěch určité také zopakujeme. A asi přijde změna, svá LP/CD příště budete moci směnit či nabídnout ostatním i vy. Děkuje HOSPODĚ u letního kina a letnímu kinu za spolupráci!

red

Hastrman spatřen na litoměřickém ostrově

Miloš Urban a knihovna v letním kině

Knihovna Karla Hynka Máchy ve spolupráci s Kino-klubem Ostrov na Střeleckém ostrově připravila setkání a autogramiádu se známým českým spisovatelem Milošem Urbanem. Hned po besedě jsme promítali jeho zfilmovanou knihu Hastrman. Už jste ji četli? Pokud nevíte, jestli se k četbě knihy odhodlat, doporučujeme vám hodnocení a komentáře čtenářů na portále Databazeknih.cz.

Města čtou 2018 pod širým nebem

Festival knihovny na zelené trávě s vůní kávy opodál, hosty, houpacími sítěmi a regálem knih a časopisů po ruce pro chvíle pohody a relaxace. Knihovna Karla Hynka Máchy zahájila popáté letní festival v Parku Václava Havla v Litoměřicích.

Besedou s Evou Francovou, kuchařkou ze Svatojánu, jsme začali a vydatnou zálibkou horkého léta jsme skončili. Prostor pro autorské čtení nalezla skupina tvůrčích seniorů LiPen, kteří četli ze své literární tvorby s hudebními intermezzy skupiny začínajících hráčů na harmoniku Druhý dech. Den pro Fair trade s prezentací výrobků a principů férového obchodu uzavřelo slosování o lahodné ceny s večerí v trávě. Workshop Živý obraz si určitě ještě jednou zopakujeme. Původně se měl odehrávat na zemi, ale díky improvizacímu duchu lektorky Evy Vopelkové vznikly i přes deštivé počasí nápadité fotografie, portréty s knihami. V sobotu jsme si odběhli z Parku Václava Havla na Střelecký ostrov a byli jsme partnerem Kro-kudy čtvrtmaratonu. Maraton navazoval na projekt knihovny Šťastný života běh II. – jarní sérii besed s běžkyněmi a workshopy. Po takovém sportovním výkonu přišlo v neděli opět v parku vhod ranní protažení se Studiem Na Pahorku. Zacvičili jsme si společně pozdrav slunci při tónech a rytmech didgeridoo Dana Pekaře. Australská modlitba se naplnila, závlaha se snesla na vyprahlé trávníky a začalo období deště. To, co jsme pod širým nebem nestihli zrealizovat, si odnese jako příslib programu pro návštěvníky knihovny v dalších měsících.

ič

Pavla Frýdlová o nakladatelství Wo-men

Listopadová beseda „Příběhy žen“ s literární a filmovou dokumentaristkou, publicistkou a překladatelkou Pavlou Frýdlovou, autorkou řady knih inspirovaných rozhovory s ženami různých generací, profesí i původu, představila artové nakladatelství Wo-men a novou knihu ŽENY 60+. Moderovala socioložka Lenka Simerská.

z balkónu sleduje světlo

Středohorské jamování

Letos jsme již po páté ochutnávali lokální medy, marmelády a povidla ze sousedské kuchyně a přivítali podzim všemi barvami a tvary naší představivosti. Akci Středohorské jamování pořádá již tradičně Knihovna Karla Hynka Máchy v Litoměřicích, Semínkovna Litoměřice a Středohoří sobě.

Lidé teprve registrovali své výrobky na dvorku čajovny a už panovala příjemná a domácká nálada. Dětem dělalo radost seznamovat se s netradičními hudebními nástroji, zatímco přípravy na soutěž chuti vrcholily. Spolu s ochutnáváním marmelád bylo zahájeno také Medobraní (organizuje Filip Horák), kde jste mohliokusit a zakoupit si medy a jiné medové či voskové výrobky od lokálních včelařů. Přilehlé Jiráskovy sady to odpoledne obývalo land-artové ležení (organizuje Lenska Simerská), kde každý dostal možnost tvořit pomocí přírodnin cokoliv ho napadlo. Letošní porotou jste byli samozřejmě opět i vy, navštěvníci. Svým hlasem jste podpořili vítěze napříč všemi kategoriemi letošního nehem nestihli zrealizovat, si odnese jako příslib programu pro návštěvníky knihovny v dalších měsících. Členy poroty letos

byli: Petr Tomečka z Café Páv Ploskovice, knihovnice, grafička a fotografa Monika Davidová, studentka gastronomie Kristýna Davidová a za čajovnu Hóra host Tomáš Vejmelka. Na akci vás občerstvoval bezovo-rakyt-níkový čaj nebo skvělý hruškový kompot, vařený přímo na místě. Takový kořeněný nápoj, ze kterého stoupá pára v kombinaci s vlašskými oříšky, domácí marmeládou a všudypřítomným spadaným listím vás přiměje na chvíli zpomalit, zaposlouchat se do rytmu hudby a přijmout tu chladnou, ale přesto krásnou část roku se vším všudy. Podzemním sluncem prosluněný dvorek začaly těsně před vyhlášením vítězů naplňovat sebrané rytmy a melodie a všem zúčastněným hrál do ucha improvizovaný koncert muzikantů, kteří se zrovna setkali a padli si do noty. Vítězkou v kategorii Hruškových marmelád se stala Lída Černá. V kategorii Natural zvítězil Pavel Junek a nejlepší všeovocová marmeláda patřila Lianě Vrchovské. Cenu obecněstva za nejlepší marmeládu si však vysloužil Zdeněk Hanzl. Po vyhlášení vítězů následovala dražba oceněných marmelád a tento výtěžek využije Středohoří sobě opět pro opravy kaple v Sinutci. Moc děkujeme všem zúčastněným a těšíme se na vás zase příští rok!

ng

Máchovou stopou 2018

Do jubilejní desáté „Máchovky“ se přihlásilo rekordních 80 textů. Porotci vybrali šest nejlepších

Nyní už desetiletou literární soutěž Máchovou stopou, kterou pořádá Knihovna K. H. Máchy, obleslalo nejvíc přispěvatelů za posledních několik let.

Texty o 50 slovech na téma Nejistá budoucnost přispělo 57 dospělých a 23 středošk-láků. Psaly i celé rodiny, příspěvky došly nejen ze všech koutů České republiky, ale i ze Slovenska a z Rakouska. O vítězích letos rozhodovala porota složená z roudnic-kého básníka Milana Děžinského, spisova-telky Ireny Douskové z Prahy a redaktora Jaroslava Balvína z Litoměřic. Ten byl v uplynulých letech po pedagožce Evě Filandrově zároveň administrátorem sou-těže, do příštího ročníku předává štafetu pedagogovi Gymnázia J. Jungmanna Petru Bašusovi.

red

Den poezie se špetkou prózy

50 slov není jen SMS

Den poezie a vyhodnocení literár-ní soutěže Máchovou stopou 2018 proběhly v jednom dni 24. listopa-du pod jednou střechou v litomě-řické kavárně „Kávovna“. A proč spojovat poezii s prózou?

Máchova stopa letos od poezie svým for-mátem 50 slov není daleko. Přeci jen ale budete moci ochutnat nejen řadu káv a vyzkoušet několikero způsobů její pří-pravy, jaké Kávovna hrdě nabízí, ale také se ujistit, kolik hraničních přechodů a vrstev krátké žánry obsahují. A že pro plný šálek stačí i několik málo slov. Jsme rádi, že s autorským čtením sou-hlasil i porotce soutěže básník Milan Děžinský, roudnický autor, nositel ceny Magnesia litera 2018 za svou sbírku Obchá-zení ostrova. V průběhu čtení koncertoval Will Eifell, mladý folkový písničkář z Ústí nad Labem. Po dvou ročnících (2016, 2017) výšlapu na Radobýl s autorským čtením a během z kopce „jako by hořelo“ do tepla restaurace Vikárka, jsme se letos v Den poezie usadili v centru města. Napříště si opět to listopa-dové rozpětí mezi úmrtím a narozením Karla Hynka Máchy, v němž se celorepublikový Den poezie odehrává, nenecháme ujít.

ič

>> Den poezie, Pick up your poem, str. 11
>> Rozhovor s M. Děžinským, str. 9

Magdaléně Peterkové je 18 let a stu-duje na církevním gymnáziu v Prostě-jově. Je bliženec, ateistka, milovnice adrenalinových sportů a fanyнка horo-rových filmů. Píše od třinácti let, pře-devším v žánrech fantasy, thriller a horor. Hrdiny jejich příběhů jsou nejčastěji duchové, démoni, zločinci, případně psychicky narušení jedinci a bytosti s nadpřirozenými schopnostmi. Knihy si sama ilustruje, protože zbožňuje kres-lení. K jejím snům patří uběhnout mara-ton, najít pravou lásku a prosadit se jako spisovatelka.

Pavel Středečný byl zplozen někdy na přelomu let 1991 a 1992 v Pětipsech, bydlí v Ústí. Vystudoval gymnázium, pracuje v oblasti kultury. Kromě desí-tek latrinálií je i autorem několika poví-dek publikovaných v časopisech bývalé alma mater, na které to úspěšně dotáhl až k exmatrikulaci.

Lucii Proškové je 17 let a studuje na Masarykově gymnáziu v Plzni. O lite-raturu se zajímá již od dětství a před nedávnem začala psát i své vlastní texty, nejčastěji poezii. Ve volném čase se věnuje cizím jazykům či kreslení.

Josefa Růžičková se narodila za druhé světové války. Po ukončení vysoko-školského studia učila třicet devět let na základních školách na Šumpersku a v Moravské Třebové český jazyk, děje-dek publikovaných v časopisech bývalé alma mater, na které to úspěšně dotáhl až k exmatrikulaci.

Matěji Tvrzovi je 14 let. Bydlí v Šin-delové, malé vesnici v západních Čechách, která je proslulá velice ní-zkými teplotami. Často tu mrzne i v let-ních měsících. Studuje na gymnáziu v Sokolově. Přestože často řeže, štípe či nosí dříví a obstarává nemalý počet domácích zvířat počínaje slepicemi, konče kozou, zbude mu čas i na četbu, projížďky na kole nebo procházky po okolí.

Lukáš Rusin zkouší psát povídky s absurdními náměty čtvrtým rokem, zatím rekreačně. Počátky jeho tvorby jsou spjatý se specifickým literárním stylem, který před lety „z hecu“ rozvíjeli se spolužáky na diskuzním fóru. Tento humoristický styl připomínající staro-češtinu se špatně používáním přechod-níky i přehnaným důrazem na košatost projevu se stal základem pro jeho první povídky a ovlivňuje ho dodnes. V další tvorbě jsou to už různé absurdní situace. Hlavní hrdinové se s nimi musí vypořá-dat na pozadí jinak běžného světa.

Zemřít přirozeně? Přežitek.

Sluncem rozpukaná země. Zbýl jen prach a nahé ticho.

1. místo – středoškoláci

Magdaléna Peterková

SMARTÍCÍ HRA

„Max se zapojil do hry ‚nejistá budoucnost‘. Za 24 hodin zemře. Změň budoucnost. Zastřel se. Zbraň najdeš ve schránce.“ Odklápaly poslední minuty… Max byl nevlastní bratr a Aneta moc chtěla žít… Ale… Ale… Zmáčkla spoušť. Zazněl výkřik… ..výstřel ne. Slepý náboj. „Max vsadil vše, že to uděláš. Gratulujeme, vyhráli jste.“ KONEC!

2. místo – středoškoláci

Lucie Prošková

Nejistá budoucnost

Hledím na hvězdu řítící se k zemi. Zane- dlouho celé nebe vypadá, jako by mi chtělo padnout k nohám. Podle prorocství jedna z komet zasáhne zemi. Když mi někdo řekl, že padlé hvězdy plní přání. Nevím, zda je to pravda, přesto prosím celou flotilu světél nade mnou o ještě jedno svítání.

3. místo – středoškoláci

Matěj Tvrz

Nejistá smrt

Z bystřinky života se stal potůček, potok, řeka… Lidé se dožívají sta, dvou set, tři set let. „Ale co pak?“ „Moře.“ Život je rázem nekonečný, samozřejmý. Nejistou se stává smrt. „Zemřít přirozeně?“ Mrtvá těla se povalují v šedivých ulicích ve střepech rozbitých láhviček s jedy. „Všechno nejlepší, mamí, a brzo umřít.“ (Až tehdy si uvědomil, že žije a že je šťastný.)

1. místo – dospělí

Pavel Středěný

Jistá budoucnost

„Panstvol Jako že mám klobouk na hlavě holé, co kdys bylo nahoře, brzy bude dole. Táhle mladík se slechnou popíjeji dvojku, za pár let doma bude dělat stojku. Přijďte si k nám zatočit, snad budete mít klíku, za pětadvacet korun podpořte ekonomiku. Máme číslo. Vaše výhra: plyšové medvědi!

3. místo – dospělí

Lukáš Rusín

Z obzoru byl cítit stálý tah větru, přinášel zvuky. Dnes nám kurýři odvolali doprovod a zmizeli zpátky do vnitrozemí. Jsme tu už jen my a trestná vstupenka vpřed. Naši pradědi věděli, kde má být hranice poznaného. Proti stojí naopak touha společnosti expandovat. Vykročili jsme. Uspořádaná světla na obzoru se přibližila.

další příspěvky

Reklamac

„Byla to moje chyba. Deštné pralesy jste vypálili, vody je miň a je špinavější, do roku 2100 se vás tu bude mačkat už 13 miliard, co budete asi tak pit a dýchat, sakra. Na to, co chci říct, je 50 slov málo. Že já jsem tehdy nedal šanci těm dinosaurům.“

Bohumil Matějovský, dospělí

JÍT JINUDY

Sluncem rozpukaná země. Zbýl jen prach a nahé ticho. Lidé odešli už dávno. Tisni se v umělých měs- tech, kde dochází jak voda, tak i vzduch. On ne. Do prachu vyhloubil důlek a jemně vložil semínko. Děti se s ním o několik kapek vody každý den. Mají ještě naději?

Kateřina Minková, dospělí

Ke hvězdám

Žila byla jedna dívka, která ráda snila. Představovala si všechno, co se může stát. Všem okolo vyprávěla, kam se jednou podívá a koho navštíví. Lidé kolem ni se usmívali, potřásali hlavou a pochybovali. Drž se holka při zemi. Jednoho dne přišel požár. Ale přání nezmizela, stoupala jako dým.

Anna Tomšíková, středoškoláci

Dáma s mopem

Zase další ráno, pach dezinfekce a svět se zdiá stejný jako dřív, i když už nebude. Pro mě ne. Strašná bolest něčeho, co není. Jak paradoxní. Vešla dáma s mopem. „Kampak jste si kopnul tu druhou bačkůrku?“ Dočkat se tak dne, kdy se tomu zasměju. Cynickéj humor jsem vždycky miloval.

Lenka Hajná, dospělí

Vteřina ticha

Zásobník byl její postelí, zatímco po spoušti sahala neznámá ruka. Nikdy nechtěla poznat člověka zevnitř, srdeční svalstvo ani trávicínu jater. Pak zazněl výstřel a kulka se zaryla do hrudi utlého muže. Palčivou přetuchu konce, přání dřív zménit směr letu – zřídka je dělit víc než vteřina ticha od cizince k cizinci.

Eva Lauberová, dospělí

… budoucnost

Bude budoucnost? Byli bychom bez bývalých bytostí? Bilancuji: Bude boř? Bude blahobyt? Boží byli – budou. Blázni byli – budou. Budeme blázniví boží? Božští blázni? Byl bych blázen být bázlivý blízke budouc- nosti. Budme bezmezni budovatelé, bezelstní bojov- níci, blažení bohémové, bezúhonní boháči… Bořím beznadějné blouznění: Barevná budoucnosti, buď bohatým bydlem budoucích bratrů!

Ian Kolář, středoškoláci

Interview s kytaristou

„Co děláte?“ „Mám kytaru.“ „A dál?“ „Nic, mám kytaru.“ „Mohu ji vidět?“ „Tady je.“ „Vždyť má jen jednu strunu.“ „Ano, ostatní praskly.“ „A to vám nevedí?“ „Vadí, ale co s tím?“ „Vyměnit.“ „Ty by už nebyly její.“ „Ach tak. A až praskne i ta poslední?“ „Nevím.“ „Nevíte?“ „Ne, to nevím.“

Jakub Tvrz, středoškoláci

Nejistá budoucnost

„Jak jste na tom letos se senem? Mají koně co žrát?“ pítám se známého. Mezi chovateli koní a dalších hos- podářských zvířat stojí díky dlouhotrvajícímu suchu téma „seno“ na vrcholu diskuzního žebříčku. „Něco máme…“, odpoví. Při odchodu si všimnu dvou velkých mrazáků v chodbě. Na jaře tam ještě nebyly.

Lenka Svobodová, dospělí

Písek je vlhký a příjemně chladí. Cítí sůl, sůl smí- šenou s něčím dalším, zvláštním. Vůně ji naplňuje a probouzí v ni dávné vzpomínky. Ticho. Voda hladí konečky jejích prstů. Jde. Noří se do studených vln a nechává se jimi pozvolna unášet. A pak už není slyšet nic než zpěv moře.

Markéta Glanzová, dospělí

Lenka Martinková, dospělí

Rozhovor se Stvořitelem

Vaše plány do budoucna? No comment. Čtenáře zajímá… Lidé jsou zvědaví… Chystáte náročný projekt? Uklidni vás, že se netýká vašeho státu? O co půjde? Spadá do kategorie přírodních katastrof. Bude mít hodně obětí? To nevím, je to starost oddělení lidských zdrojů. Myslěj jsem si, že rozhodujete o všem. Jako všichni. To je běžný omyl… Mám na starosti PR. Než se rozloučíte, máte vzkaz pro čtenáře? Zamyslete se nad sebou! Děkuji panu B. Stvořiteli.

Co čte, co poslouchá...

Petr Bašus

Inspirativní osobností nové rubriky „Co čte, co poslouchá...“ se stal oblíbený učitel českého jazyka a dějepisu na litoměřickém gymnáziu, Mgr. Petr Bašus.

Prozradte nám, jakou knihu právě čtete, nebo co teď posloucháte?

Už několik let trpím zvláštní poruchou – totiž že mám rozečteno více knih najednou. Jako učitel dějepisu si libuju v Dějinách poválečné Evropy od Tonyho Judta, opravdu čtivé podání poválečné historie. Jsem asi v půlce monografie Magor a jeho doba o Ivanu Jirousovi. Teď jsem dostal Dějiny umění v českých zemích 800–2000, tak se těším. Pročítám krásnou současnou poezii Petra Hrušky. A samozřejmě každý týden čekám na nové Echo, časopis, který založili novináři opustivší Babišovu MAFRU, podnětné a aktuální čtení o naší současnosti.

Na poslouchání není moc času. V každém případě jsem se v posledních měsících zaseknul u českých kapel Zrní a Květy.

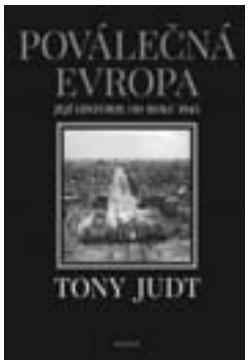
Zaujala vás nějaká kniha ze současných bestsellerů, kterou byste si rád v budoucnu přečetl?

Po vaší otázce jsem zadal do Google vyhledávače „současné knižní bestsellery“ a jako první na mne vykoukl Patrik Hartl. Má-li být tato mělká a podbízivá literatura bestsellerem, pak se jich raději navždy vzdávám. Možná, že bych sáhl po Haně Aleny Mornštajnové. Slyšel jsem o ní docela dobré zprávy. Jinak se ale střednímu proudu vyhýbám.

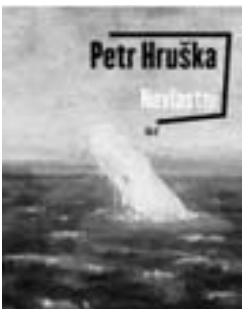
Doporučujete studentům nějaké knihy, které vás zaujaly, nebo si myslíte, že by se jim mohly líbit i mimo povinnou četbu?

Samozřejmě čas od času něco doporučím. Hlavně v souvislosti s divadlem, za kterým se často vydáváme. V té souvislosti například Klub rváčů Chucka Palahniuka nebo Mechanický pomeranč Anthony Burghese, nebo prapodivné pohádky Martina Mc Donagha. Ale i klasiku typu Mistra a Markétky nebo Lolity.

Michaela Marešová, studentka Gymnázia J. Jungmanna v Litoměřicích

Tony Judt: Poválečná Evropa: Její historie od roku 1945. Prostor, 2017.

Tatána Petrasová (ed.), Rostislav Švácha (ed.): Dějiny umění v českých zemích 800–2000. Arbor vitae, 2017.

Několikrát do roka náhradní milování S hlavou zvrácenou jako u zubaře když vrtačka ukáže na střed bolesti

Na druhý den se pak Přecení v inzerátu

Ale většinou je klid svatý klid Ve kterém pere Vaří, uklízí musí pochopit vnitřnosti rádia i počty třetáků (čtyři bez jednoho) nakoupit vyžehlit vyplnit dotazníky

A když večer spravuje pojistky netuší jak jí šroubovák v ruce smutně sluší

P. Hruška, sb. Obývací nepokoje

žít... ale...

Milan Děžinský

Obcházení ostrova, takový je název poslední básnické sbírky roudnického autora, který za tuto sbírku letos obdržel ocenění Magnesia Litera. Přizvali jsme Milana Děžinského k rozhovoru o tvorbě při příležitosti jeho autorského čtení v rámci Dne poezie v Litoměřicích.

Ptám se hlavně za mladé, kteří píší básně do šuplíku, bločků, na desky sešitů, do poznámek ve svém telefonu..., když jsi byl také v této fázi na střední a pak na univerzitě, kdo, nebo co tě posunulo k publikování a k posunům v tvé tvorbě?

Je důležité říct, že na začátku každého psaní je čtení. Čtení všeho, co přijde pod ruku. Od klasiky až po moderní literaturu. U mne to byla rozkoš z četby, chtěl jsem psát básně, které by se mi líbily jako čtenář. Vzpomínám, že jsem začínal nápodobou textů, které mne fascinovaly: v 90. letech populární knihy Daniila Charmse a zásadní vydání Doupěte latínářů Ivana Wernische. S kamarádem Janem Hejdou jsme si pak na kopírce vyráběli sešitky inspirované nonsensovou poezií a Roman Telerovský, další roudnický kamarád a už „iniciovaný“ surrealista nás v psaní povzbuzoval. Pak na vysoké škole jsme s dalšími přáteli vydávali časopis Okruh – vlastně to byl nejlepší způsob, jak se v předinternetové době nakontaktovat na další inspirativní autory, kteří mne navedli ani ne tak k tomu, jak psát, ale hlavně co číst. To myslím bylo zásadní.

Jaké autory čteš teď v posledních měsících a k jakým dílům se rád vracíš?

Nechtěl bych, aby to vyznělo tak, že čtu jen vznešenou literaturu nebo poezii. Naopak čtu všechno: sci-fi, detektivky, thrillery na jedné straně, na druhé straně eseje o literatuře nebo si rád přečtu třeba klasiku, obzvlášť mám v oblíbě anglo-americkou nebo ruskou. Pokud se ptáš na poezii, nejvíc mne samozřejmě oslovují básně mých vrstevníků – Petra Borkovce, Jaromíra Typlta, Martina Stöhra, Oliny Stehlíkové, Štěpána Noska, z mladších mám moc rád texty Jonáše Hájka nebo Jana Škroba, ale nerad bych ve výčtu na někoho zapomněl (a zrovna to jsem právě teď udělal).

Vracím se k textům té velké básnické generace narozené na počátku 20. století, jak u nás tak i (z dlouhodobého zájmu) v americké poezii, znovu čtu to, co mě oslovovalo před dvaceti lety, ale rád i objevuji – v poslední době dílo skvělých slovenských básníků Štefana Strážaye nebo Ivana Laučíka. Tohle je otázka, kterou bych mohl odpovídat donekonečna, abych obsáhl všechny mé literární lásky.

Vídáš se při nějakých příležitostech s básníky, kontaktujete se mezi sebou?

Jistě, hlavně virtuálně. Ale osobní setkávání je nenahraditelné a vychutnávám si ty chvíle, kdy příležitost festivalu, knižního veletrhu nebo večerního autorského čtení svede dohromady ty, kteří si tak nějak samosebou rozumějí, aniž by se třeba kdy předtím viděli. Mají k hovoru celý literární oceán témat.

foto: archiv autora

Pamatuji si před pár lety na happening

– červnový Výstup na Říp jižní stranou s následným autorským čtením v roudnické galerii. Tehdy jsem se náhodně zeptala několika básníků, co je sem na tu akci přitáhlo a oni odpověděli, že ty, že sem vlastně přijeli za tebou. Tahle akce byla pro mne, tehdy čerstvou absolventku katedry bohemistiky, příležitostí naslouchat po cestě nahoru rozhovoru mezi básníky, tvůrci, kritiky a nakladateli. Jak vlastně tato dřívější tradice vznikla, kolik ročníků proběhlo?

Výstup na Říp jižní stranou byla taková příležitost, jak si ke mně do Roudnice převzt ty, které mám rád, všechny najednou a strávit s nimi den na pěší cestě v druhém hovoru. Cestou jsme si četli, podmínkou bylo, že ne z vlastních textů. Uskutečnilo se nakonec 6 výstupů a jsem rád, že akce skončila symbolicky, když byla na vrcholu.

Myslíš si, že takové básnické pravidelné happeniny už dnes postrádají smyslu? Nebo je potřeba udělat pauzu, aby se bylo zase na co těšit?

Narážíš tady na společenský aspekt literatury, který je též důležitý, hlavně pro začínající autory v mladém věku, kdy se podstatná literární bliženectví navazují a často zůstávají po celý život. Pro mne to není tak důležité jako řekněme si sednout do pohodlného křesla s inspirující knihou a prožít krásný večer. Nudné, co? A k tomu těšení mě napadá, že je mnohem těžší dnes najít knihu, která mne nadchne aspoň částečně tak, jak se to dařilo, když mi bylo kolem dvaceti. To je bohužel známý úděl zralého věku... Happeningy patří mladým.

Všímáš si s lety změny tvůrčích momentů, během nichž píšeš?

Tvůrčí proces se moc nemění, jen o tom, jak píšu, vím víc, než před dvaceti lety. Lépe se znám, dokážu vznik básně trochu lépe kontrolovat. Myslím, že moji poezii to prospělo.

Jak se ti daří vstupovat do tvůrčího procesu, udržovat kontakt s tvůrčími situacemi v každodenním obstarávání.

Mám štěstí, že nejsem romanopísece – to bych čas na psaní hledal zřejmě velice těžko. Jako lektor jazyků na volné noze musím být v práci celý den, abych se uživil. Ale poezie – to jsou jen krátké řádky – stačí je zaznamenat. Za ten čas, co píšu jsem si našel mechanismy, jak tvůrčí proces vyvolat. Báseň se zhmožňuje postupně. Na začátku mám jen vágní představu o jejím tvaru, zapisuji si

poznámky, z kterých většinou na konci není nic, ale někdy přejdou do veršů. Tenhle proces může trvat hodiny nebo roky, než báseň získá svůj konečný tvar – prostě ji nosím v hlavě a pak – v nějaké mezeře mezi hodinami angličtiny, vyndáváním nádobí z myčky, odvážením dětí do kroužků a venčením psa – sednu k počítači a báseň napíšu. Je chycená na hard disku – čas od času ji vyvolám zpátky, upravuji, přeskupuji verše, sloky. Často ji pak zahodím, někdy si vyzkouším, jak zní na veřejném čtení, a pokud projde drtícím ústrojím mě sebekritiky, zařadím ji nakonec do sbírky. Pak si ji přečte editor – dlouhá léta je to Martin Stöhr z nakladatelství Host – opoznámkuje mi ji, v takovém případě se do ní ještě dál řeže. Pokud projde i Martinovým kritickým zrakem, je hotová a už ji neměním. To je celý proces. Takhle vzniká má báseň.

A co všechny ty básně nevydané, neakomponované do básnických sbírek. Pracuješ s nimi, čteš je, vracíš se k nim?

Žádné jiné, než ty, vydané v knihách nebo časopisecky, případně na internetu, žádné jiné neexistují. Smazal jsem je.

Dělal jsi to tak vždy, nebo jsi k tomu dospěl časem?

Ano, vždycky. Není třeba říkat ve čtyřech stech básních to, co se dá říct ve čtyřiceti, které se vejdou do knihy. Není třeba rozměľňovat vlastní tvorbu. Rád bych to, co říkám složité ve čtyřiceti básních, jednou řekl ve čtyřech.

Na webových portálech a v literárních časopisech se může čtenář dostat k recenzím a textům o tvé tvorbě od několika literárních teoretiků a kritiků.

Jsem rád, že tu a tam někdo něco o mých knížkách napíše, že si jich všimne. Na recenzenty a kritiky mám štěstí, jsou ke mně obvykle vlídní a já se snažím pocho-pit, zda to, co se jim nelíbí, pokud se jim něco nelíbí, mohu nějak ovlivnit, změnit. Každopádně s kritikou pracuji – dělám to tak i v mém každodenním životě. Neignoruji je, neříkám o nich, že jsou to zneuznaní autoři nebo tupci. Vážím si jich.

Chystáš již s editorem další sbírku?

Ne, to rozhodně ne. Další plánuju tak za čtyři nebo pět let.

Budu se na ni společně s dalšími čtenáři poezie těšit. Děkuji ti za rozhovor.

ič

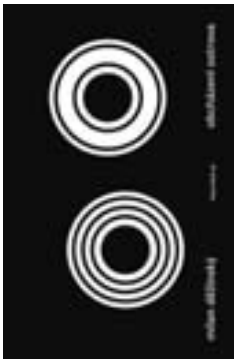
U trati skřípe páv.
Pumpa se předvádí signalizaci přejezdu.
Jeden roztahuje vějíř a druhý sklápí paži.
Dnes vlastní rukou nezemře žádný básník.

Co si počít s takovou nocí?
Dojít k lesu, než se úplně zavře.

Ještě během hotelové snídaně
při pití kávy
jiskření tvých chloupků,
než nás obklopili jezdci na ponících,
křivé čínské zuby, silné brýle a krátké nohy.
Nikdy nebudeme vědět,
co na to tvé mládí,
co se děje v cestovní tašce, utažené na zip,
s kartáčkem a hřebenem v objetí,
než pro sebe zemřeme každý v jiné dálece
pod sněhovou krustou,
co palce v kozačkách pod stolem,
jejichž každé hnutí
projede snem jak psí spežnění.

Chtěl bych dnes přijít do veselého domu,
aby se na mne žena usmívala jako ve svatební den,
aby nikdo nestárl přede dveřmi,
nic aby nenahlíželo do oken,
vítr, aby u okapu šeptal.
Duch vane, kam chce.
Podívej na svou ženu, už se usmívá,
její jazyk jsou bytové dekorace,
barevné rozdíly,
kombinace svetrů.
I ta nejkrásnější báseň říká, co dávno vím.
Báseň není život.
Je v pořádku, když končí nádechem.

Ze sbírky Obcházení ostrova (Host, 2017)

Milan Děžinský, Obcházení ostrova. Host, 2017.

Milan Děžinský

(*1974 v Kyjově, žije v Roudnici nad Labem) je český básník, překladatel. Absolvoval Univerzitu J. E. Purkyně, obor učitelství, aprobace ČJ–AJ. V 90. letech v Ústí nad Labem založil a spoluredigoval studentský časopis Okruh. Vydal sbírky Černá hodinka, Kašel mé milenky, Slovník noci, Přízraky, Tajný život a Obcházení ostrova. Za sbírku Obcházení ostrova získal v letošním roce ocenění Magnesia Litera. Milan Děžinský překládá z angličtiny (Dickinsonová, Norton, Dawe, W. C. Williams, Oldsová aj.). Publikuje mj. v časopise Host, Weles, Aluze, Tvar, Pandora a v různých sbornících. Jeho básně jsou pravidelně vybírány do ročenky Nejlepší české básně (Host).

Výstava České století v komiksu

Sté výročí republiky jsme oslavili besedou s Pavlem Kosatikem, který se s námi přijel podělit o své zážitky ze vzniku seriálu České století, filmu Jan Masaryk, o psaní svých knih či spolupráci s předními českými výtvarníky na sadě komiksů Češi. A právě prvotní skici k těmto komiksům jsou pro vás k vidění v knihovně do poloviny ledna 2019 na výstavě s názvem České století v komiksu.

Jsou tomu dva roky, co se mi do rukou dostala kniha s příběhem Edvarda Beneše. Řekla jsem si tehdy v duchu, že podobně pojaté příběhy z našich dějin by potřebovaly mladší generace jako sůl. S radostí jsem zjistila, že s příběhem o dekrettech se pojí dalších osm zásadních z celého českého století. Komiksová sada má ambice záživnou cestou upoutat pozornost i mladších.

Na oslavu sto let trvající české hrdosti jsme uspořádali výstavu originálních kreseb komiksu Češi, které vytvořili přední čeští kreslíři. Na vernisáži jsme přivítali autora scénáře komiksu Pavla Kosatika a jednoho z autorů kreseb Marka Rubce. Do dějin se můžete nechat unést výstavou až do poloviny ledna 2019. Kresby se nachází v galerii knihovny, na naučném oddělení a na chodbách budovy. Kompletní sadu komiksů máme k zapůjčení na oddělení beletrie.

ev

Ukázka skici K. Jerého z výstavy České století v komiksu.

>> besedu jste mohli sledovat živě díky Regionální televizi VaseLitomericko24.cz, která pro vás toto setkání nadále sdílí on-line na webové adrese: Youtube.com, kde vyhledejte „LITOMĚŘICE: České století v komiksu – s hostem Pavlem Kosatikem“.

Pavel Kosatík, pátek 26. 11. v Knihovně Karla Hynka Máchy v Litoměřicích.

spisovatelé se vrací do škol

Knihovna Karla Hynka Máchy v Litoměřicích připravuje již tradičně pro žáky středních škol setkání s autory. Knihovnou oslovení autoři dopoledne vystoupí ve škole a poté v podvečer besedují v knihovně pro širokou veřejnost. V letošním roce jsme na jaře připravili diskuzi s Lídou Rakušanovou a Jiřím Pehem. Na podzim v rámci oslav vzniku republiky mohli přímo ve škole diskutovat žáci s Pavlem Kosatikem.

Žákyně školy EKONOM vám přiblíží ve svém článku průběh dne oslav pro školy v Litoměřicích.

Žáci školy EKONOM se vrátili zpátky v čase do dob první republiky

LITOMĚŘICE – Na Zahradě Čech se uskutečnila velkolepá výstava k oslavě 100. výročí vzniku samostatného československého státu, která dala svým návštěvníkům jedinečnou možnost okusit prvorepublikový život na vlastní kůži. Interaktivní expozice obohacené o živé herce byly propracované do nejmenších detailů. Celý areál litoměřického výstaviště se tak vrátil zpátky v čase a žákům škol i ostatním návštěvníkům představil období první republiky opravdu se vším všudy.

Studenti školy EKONOM se na výstavu s názvem „100 let od vzniku samostatného československého státu“ vydali v pátek 26. 10. 2018 stejně tak jako tisíce dalších žáků ze středních i základních škol z celého Ústeckého kraje. Na tento den pro ně byly připraveny komentované prohlídky s průvodci. V sobotu a neděli se poté výstaviště otevřelo i široké veřejnosti.

Celá výstava byla rozdělena do několika pavilonů a k vidění toho bylo opravdu hodně. Návštěvníci mohli zhlédnout módní přehlídky, školní vyučování v dobové třídě, bar a restauraci s pokrmy podle receptur z první republiky či biograf, ve kterém se promítaly tehdejší filmy. Celou atmosféru akce doplňovali herci v prvorepublikových kostýmech. Velmi zajímavá

byla zejména expozice, kde byly k vidění rozdily mezi životem a obydlím bohaté a chudé rodiny. Nechyběla zde ani autentická kancelář prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka.

Silný zážitek si návštěvníci odnesli především z expozice zdravotnictví, ve které díky nemocným dětem a také řadě handicapovaných a psychicky nemocných vojáků panovala opravdu pochmurná atmosféra. Zato značně veselejší nálada převládala v pavilonu sportovním, kde probíhaly zápasy, do kterých se zapojovali dokonce i sami návštěvníci. Obdivuhodné byly také historické automobily, motocykly, zemědělské stroje a další vystavená technika.

„Akce byla podle mě velmi krásně připravená. Myslim si, že to byla nejlepší forma, jak si stoleté výročí vzniku ČSR připomenout,“ řekla s úsměvem Kateřina Oulická, studentka 2. ročníku.

Pro studenty školy EKONOM však oslavy výročí neskončily pouze u návštěvy výstavy. Po poledni se přemístili do prostor školy, kde pro ně byla připravena beseda se spisovatelem Pavlem Kosatikem. Autor významných biografických a historických knih vyprávěl žákům o svém životě, názorech a samozřejmě i o své tvorbě. Žáci se dozvěděli spoustu nových a zajímavých poznatků. Celý den byl opravdu výjimečný, vždyť 100 let vzniku republiky se slaví pouze jednou.

Veronika Veselá, studentka školy EKONOM v Litoměřicích

Studenti konzervatoře Duncan centre zatančili již potřetí v Litoměřicích

Již třetí rok po sobě se uskutečnil v sále gotického Hradu v Litoměřicích večer věnovaný současnému tanci s názvem Duncan tančí.

9. října 2018 byla představena poslední choreografická tvorba studentů 2., 3., 4. a 5. ročníku, která byla realizována v období únor–červen 2018. Jak řekl garant programu Honza Malik, je ojedinělé, že studenti vyjíždí se svými choreografiemi mimo Prahu. Diváci měli možnost spatřit zpracování témat: prostor, dynamika a čas, vztah, duet nebo maturitní choreografie na volné téma. Večer byl zakončen Boledem Jarka Lambora z pátého ročníku na světoznámou Ravelovou hudbu. V této choreografii vystoupilo třináct tanečnic.

Během dne byl připraven pro žáky tanečního oboru Základní umělecké školy v Litoměřicích workshop s Kateřinou Stupeckou, která je mimo jiné také absolventkou taneční Konzervatoře Duncan centre. Akci pořádal Kinoklub Ostrov díky podpoře Města Litoměřice. Věříme, že diváci v zaplněném hledišti ocenili večer se současným tancem a že i pro studenty tanečního oboru byl workshop obohacením.

Hana Galiová

foto: Andere Seier Studio, Zdeněk a Rašek Křetňovní

DEN POEZIE: Pick up your poem

Malý listek čekající po odtržení na pobyt ve vaší kapse, peněžence, na nočním stolku, či v diáři. To je myšlenka sdílení poezie formou „vezmi si svou báseň“. Jistě znáte letáky na lampách a nástěnkách s rozstřihaným spodním okrajem, s odtrhávacími kontaktními informacemi. Takový formát si představte pro odtrhávání básní, které vás náhodně zaujmou na cestě městem, nebo při čekání na vlak. Mladí a studenti iniciují tuto „guerillu“ poezie – neboli strategii vpádu lyrických textů do veřejného prostředí – aby napadli všeobjímající každodennost.

Den poezie se koná pravidelně v měsíci listopadu v rozmezí dnů kolem úmrtí a narození Karla Hynka Máchy. A kdokoli se příští rok může přidat s programem.

www.denpoezie.cz

foto – Instagram: #pick_up_your_poem Berlin, Helmholtzplat

Stammtisch – Začínáme šprechtit

Po letních prázdninách opět pokračujeme s přátelskou konverzací v němčině pro středoškoláky i širší veřejnost. Na říjnovém setkání jsme poznali nové rodilé mluvčí, kteří bydlí v Litoměřicích v rámci svého dobrovolnického roku v Čechách. Leandr a Ola pracují v Terezíně, provází zde skupiny studentů z Německa a Rakouska, se skupinami se setkávají s pamětníky. Tom pracuje v Kulturním centru Řehlovice, doprovází různé zájmové skupiny, často také soustředěné na česko-německou výměnu. Všichni tři neváhají díky kontaktům na ostatní dobrovolníky cestovat po České republice.

Můžete je potkat na Stammtisch setkání a poslouchat se, nebo se aktivněji zapojit do konverzace. Každý první pátek v měsíci od 17 hodin v čajovně Hóra v Litoměřicích.

Book Bags 1/20

Před Vánocemi vám představíme novou edici plátěných tašek na knihy s originálním potiskem, tentokrát od pražského ilustrátora a grafika Ondřeje Jirásky (obr. viz výše). Jak název vypovídá, tašek bude pouze 20 ks jako vždy. Proto buďte začátkem prosince ve střehu – jakmile Book bags budeme mít v ruce, nachystáme je pro vás k prodeji do Terária, vitríny v přízemí knihovny.

ev

foto: archiv organizace Antikomplex

Bringing together divided memory

Začátek roku 2019 nám přinese unikátní výstavu „Bringing together divided memory“, v překladu „sjednocení rozdělené paměti“. Výstava k vám promluví formou videozáznamů. Nasazením sluchátek a pozorováním záznamů jedné z výpovědí, se tak uzavřete do příběhů z období předválečného, druhé světové války a bezprostředně po ní. Uslyšíte autobiografické výpovědi v rozhovorech s pamětníky z Čech, Slovenska a Rakouska, kteří museli opustit své domovy a nové začátky neměli snadné. Výstavu nám ochotně zapůjčil Antikomplex, spolek, který otázky z minulosti mění v odpovědi.

ev

KONEC!

Marek Růbec, kresba z autorského komiksu Jarmil. Komiks do konce roku k zakoupení v knihovně.